

**Faces nuptiales accensæ viro dignissimo Nicolao
à Rijp med. doct. et castissemæ Jacobae ab
Emmenes sponso, sponsaeque**

Hendrik Snakenburg

bron

Hendrik Snakenburg, *Faces nuptiales accensæ viro dignissimo Nicolao à Rijp med. doct. et castissemæ Jacobae ab Emmenes sponso, sponsaeque*. Z.p. z.j. [1734]

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/snak001face01_01/colofon.htm

© 2006 dbnl

Sponso feliciter.

Dicamus bona verba nos sodales!
 Ducamus choreas, facesque lætas:
 Adest RIJPIADÆ hora nuptialis.
 Jungamus faciles jocos, salesque;
 Adsint blanditiæ, leporque, risus,
 Et quicquid Venerem decet, juvatque
 Isthac blandicrepa audiatur hora.
 Surgamus: licet huic beatiores
 Sordent deliciæque, gratiæque
 Præ his, quas rosæis legit labellis;
 Præ his, quæ teneris fluunt ocellis;
 Illis quæ rutulio latent capillis;
 Istis purpureis genis Amatæ,
 Ipsi quam Venus, & Cupido Sponsam
 Stringendam cupidis ferunt lacertis.
 „Dicamus bona verba nos sodales!

Deplorans socii thori ruinam
 Sese usque in lacrymas dabat JACOBA,
 Exstinctasque faces dolens, amatas

Conclamans gemitu vocabat umbras;
Nec blandis precibus favens procorum
Vitabat thalami vices secundas.
Hanc flentem miserè puer Cupido
Ut vidit, stimulis adactus iræ,
Foro competit ista causa nostro,
Nam mecum mea jura sunt, reclamat.
Tandem pone tuis modum querelis;
Nec me durior evoces ad arma,
Non de me facilis triumphus ibit.
Dicens imposuit manus heriles.
Ex illo tacitis citata flammis
Cedit blandior, & minus severa
Paulatim in RIPIO ardet, hæsitatque.
Hic moræ impatiens amoris æstu
Abstergit lacrymas, piosque fletus,
Adhibetque sales, facetiasque.
Nec defuncti gemitus perifa verba,
Et, quicquid Deus ille suggerebat,
Pervasit medias tenax medullas.
Sed cæcum latuit sub igne vulnus,
Donec insidias videns, Deumque
In venas quoque transiisse sensit.
Rupit blanda moras potente voce.
I, victorque tuis potire votis!
I, quo pronuba Juno, quo Dione,
Et quo magnus Hymen, Venusque ducunt

Felix sponse! novis cubans in ulnis
Jam colloque nives, rosasque labris
Carpes basiolo licentiore.
I, victorque tuis potire votis!
Amplexus cupidis Tuam lacertis
Blandas proue in osculationes;
Nam post basia multa, post suaves,
Quos dictat sitiens amor, susurros,
Qui fragrant oculis, sedentque risus,
labris labra tuis amata jungens
Confundes animas duas in unam;
Vitamque in gemino fovebis unam;
Felix corpore: spiritus quoque unus
Alet continuo duos amore.
Mox, quicquid superest voluptuosum,
Decerpes petulans: manus salaces
Hinc per abdita lustra gratiarum
Insuetus furor, impetusque volvent.
Ipsæ jam tenebræ audiunt amores;
Ecce Sol abit, & vocata dudum
Vobis accelerat Diana noctem,
Qua belli labor, & novis in armis
Sponso prælia mitiganda restant;
In pugnas amor imminet protervas.
Sed castæ fugiunt eas Camoenæ;
Ignotosque jubet Venus tacere,
Quos suadet tibi perpetrare, lusus.

Hos tu transige Sponse; nos silemus.
Sic tu dignus eris, cui parentes
Venusti quoque contigere. Sic tu
Brevi tempore liberos videbis,
Paulatim tremulo ore qui parentis
Lallando repetant suave nomen:
Qui Matremque, Patremque lusitantes
Ad risum moveant, leventque curas.
Qui Patris memores Avos sequantur,
Illorumque bene exhibere discant
Mores a teneris scientiasque.

Tot de bruyd.

*Soo eindigen Uw ongenuchten:
 Soo drogen tranen, en geweent:
 Soo smelten sel de nare sugten,
 En vlieden als een droom daar heen,
 Nu doende, na besogte kwalen,
 Aanstaande vreugd veel blijder stralen.
 Gelijk het gulde sonneligt,
 Na guure storm en onweersvlagen,
 Komt met een schoonder glans opdagen
 Voor ons verlangende gesigt.*

*Wat is Uvv nu een vreugd voor handen;
 Wat bied sig niet een wellust aan;
 Nu gij. Uw hert op nieuw voeld branden,
 En in een gloed van weerliefd' staan,
 Niet aangevaard door wulpse minne,
 Maar wel beraan met rijpe sinnen!
 O soet geweld van liefdens magt!
 Soo smolten self ook Uwe pijnen,
 Soo haast hij, die om Uvv ging kwijnen,
 In hoop van leven wierd gebragt.*

*Nooit sagmen suivre liefdens kragten,
 Sig soo vermenglen onder een;
 Noit sagmen twederleij geslagten
 In soo gelijke banden treen,
 Daar niet des hemels milden segen
 Op neerkvvam als een somer regen.
 Dies volgen Uvv van alle kant
 De segen-vvenssen als met reijen,
 Die onder 't juichen Uvv geleijen,
 Versellende dees huvvlijks band.*

*Vaar voort vernoegde Tvvee; ga blusch de kuische vlammen,
 Daar Venus en haar Soon Uvv noden: maak de stammen
 Van EMMENES en van van RIJP, door dees' Uvv echt
 Te saam geschakeld, nu soo vast aan een gehecht,
 Dat vvij daar uit in 't kort sien jonge telgen groejen,
 Waar in de vvijshheid der Grootvaderen mag bloejen;
 Waar in Uvv naam en roem mag als in opkomst staan,
 Wanneer Uvv leevens son sal sijn aan 't ondergaan.*

HENR. SNAAKENBURG.